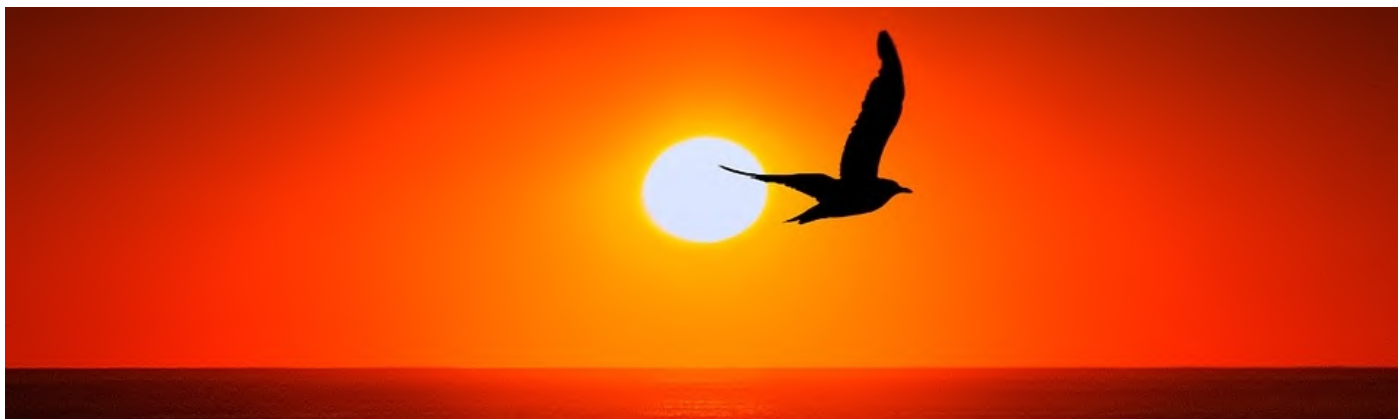

ORIZONTURI LICEENE

LICEUL TEHNOLOGIC "NICOLAE TITULESCU" MEDGIDIA
Strada Dezrobirii 1, Medgidia, Constanta

Nr.11/2019
Anul școlar 2018-2019

0241-811 936

0341-806 514

www.ctntmed.wix.com/ctntmed

ctntmed@gmail.com

INTERVIU
Conf. Univ. Dr. Pompiliu Golea

18.12.2018	Colindăm, colindăm, lumea să o bucurăm! Tinerii noștri colindători au destins atmosfera cu unele din cele mai frumoase colinde care vestesc apropierea Sfintei Sărbători a Nașterii Domnului.	mai mult...	
06.12.2018	"Sfântul Nicolae" - simbol al bunătații Astăzi, 6 decembrie 2018, întregul colectiv al Liceului Tehnologic "Nicolae Titulescu" s-a reunit sub oblăduirea preotului - prof. Răzvan Gheorghe, pentru a sărbători Sfântul Nicolae, ocrotitorul spiritual al liceului.	mai mult...	
01.12.2018	Cinstire eroilor neamului! Elevii Liceului Tehnologic "Nicolae Titulescu" Medgidia, însoțiți de doamna director prof. Rodica Vasilescu, prof. Jenica Sava, prof. Tănase Ștefan au luat parte la ceremonialul religios...	mai mult...	
29.11.2018	UNIREA, NAȚIUNEA A FĂCUT-O! Într-o amplă adunare în amfiteatrul școlii noastre a tuturor elevilor și profesorilor, a fost celebrat actul Marii Uniri de la 1918 prin prezentarea provinciilor românești de către toate clasele de elevi...	mai mult...	
28.11.2018	PREGĂTIREA PROFESIONALĂ - PRIMUL PAS SPRE O CARIERĂ DE SUCCES Discuțiile elevi - reprezentanți "Damen Shipyards" Mangalia au clarificat numeroase aspecte privind tranziția viitorilor absolvenți de la școală la o viață profesională activă.	mai mult...	

Liceul Tehnologic
Nicolae Titulescu
MEDGIDIA
Str. Dezrobirii, nr. 1
E-mail: ctntmed@gmail.com
Tel/Fax: 0241. 811.936
0341.806.514

Menu

[Acasa](#)
[Informatii](#)
[Organizare](#)
[Utile](#)
[Evenimente](#)
[Contact](#)

Link-uri utile

www.isjcta.ro
www.edu.ro

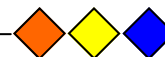
PROGRAM SECRETARIAT

Luni - Vineri
08:00 - 16:00

2013 - 2015
CTNT

Site - ul școlii:
Un instrument util de informare

ISSN 2501-403 X
ISSN-L 2501-403 X

Cuvânt înainte

Anul școlar 2018—2019 este special pentru noi și cu siguranță va rămâne în memoria noastră afectivă. Este un an aniversar. Aniversăm două momente istorice, unul important pentru istoria țării, Centenarul Marii Uniri, celălalt important pentru istoria liceului: 70 de ani de activitate.

Orice aniversare rotundă este prilej de introspecție și de bilanț. Dar, pentru că orice sfârșit reprezintă un nou început este, mai ales, o ocazie pentru a face planuri pentru viitor. Ne dorim să implicăm școala în cât mai multe activități, proiecte, pe lângă cele existente, pentru ca ea să devină cât mai vizibilă la nivelul comunității. Ne dorim, prin tot ce facem, să ne ridicăm la nivelul impus de generațiile predecesoare și, la rândul nostru, să impunem standarde cât mai înalte celor care ne vor urma.

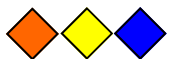
Doresc, cu acest prilej, să mulțumesc tuturor elevilor și părinților liceului care se implică în promovarea imaginii școlii. Doresc să mulțumesc elevilor și profesorilor care s-au implicat în realizarea prezentei reviste, care devine astfel imaginea în miniatură a unui colectiv încheiat, colectivul de elevi și profesori ai Liceului Tehnologic “Nicolae Titulescu” Medgidia, care depune eforturi considerabile pentru a face cinste vremurilor istorice pe care le trăim.

Director, Prof. Rodica Vasilescu

CUPRINS

Interviu.....	2
Violență vs. Educație.....	4
Simbolul crucii în textile literare.....	6
Nicolae Titulescu și Unitatea Economică Europeană.....	8
Sexagenar Mircea cel Bătrân.....	10
Vectori esențiali ai renașterii economice a Dobrogei.....	12
Omagiu iernii (Eseu).....	14
Pagina de poezie.....	16
Ziua Mării Negre.....	18
1 Decembrie, Centenarul Marii Uniri.....	19
SNAC: Oameni pentru oameni.....	20
Toamna: culoare, bogăție, armonie.....	21
Neologisme.....	22
Rebus.....	23
Știati că.....	24

Interviu

Domnul Pompiliu Golea este profesor la liceul nostru. Am aflat, recent, că vine din sistemul universitar, deci este profesor universitar. Dornic să aflu niște răspunsuri de la un om avizat, cu atât mai mult cu cât l-am văzut foarte volubil și deschis și, în plus, competent în domeniul educațional, în care activează de o viață de om, cum se spune, m-am decis să-i iau un interviu. Așteptările mele au fost mari și răsplătite din plin prin răspunsurile ample și documentate, pe care nu am îndrăznit să le ajustez, de dragul economiei de spațiu. Sper să aveți răbdarea să citiți acest amplu interviu până la capăt, nu veți regreta!

R: Sunteți profesor, ați lucrat toată viața în sistemul de învățământ (superior). Spuneți-mi, vă rog, acest lucru, activitatea în sistemul de educație, a fost o alegere asumată sau o întâmplare? Care au fost resorturile care v-au determinat să optați pentru această meserie și nu alta?

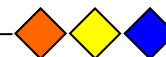
P. G.: M-am format în sistemul militar. Am absolvit Liceul Militar de Marină "Alexandru Ioan Cuza" din Constanța în anul 1977. Am continuat studiile la Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” din aceeași localitate pe care l-am absolvit în 1981. În mod firesc pentru un ofițer de marină militară mi-am desfășurat activitatea de circa 10 ani în unitățile operative ale Marinei Militare pe diferite funcții de comandă. Sunt ofițer de carieră. Vrem sau nu vrem, în sistemul acesta facem instruire și educație tinerilor veniți în armată cu atitudini și comportamente eterogene. Am avut profesori cu charismă care mi-au alimentat dorința de perfecționare și de a deveni dascăl. Am continuat cu Academia de Studii Economice și cu un doctorat în domeniul economic tot în cadrul acestei instituții. Din 1990 am devenit cadru didactic pentru o perioadă scurtă la Școala de Maiștri Militari de Marină „Amiral Murgescu” și apoi în cadrul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. Am fost instructor, asistent, lector și conferențiar universitar. Din 1990 am lucrat cu excepția a trei ani, în învățământul superior. După ieșirea mea normală din sistemul militar, am predat ca titular la Universitatea Dimitrie Cantemir – Facultatea de Turism din Constanța. Am fost asociat și colaborator în multe universități civile și militare și cooptat ca director sau membru în diferite proiecte de cercetare naționale și internaționale. Am scris mult și empatic pentru elevii și apoi pentru studenții mei. Se poate găsi pe internet o parte din creația mea. Am iubit cartea și pe cei care i-am format. Activarea mea atât în sistemul militar cât și civil mi-a creat o anumită strategie de abordare didactică diferențiată.

R: Se vorbește despre un profesor, folosindu-se termenul "dascăl", acesta are o conotație specială, presupunând vocația, dăruirea necondiționată, pasiunea. Există însă și o altă teorie, aceea că un profesor, pentru a fi eficient, pentru ca informația lui să ajungă în mod obiectiv și clar la elevi (studenți), trebuie să dea dovadă de detașare, el însuși trebuie să fie obiectiv, neutru, neimplicat sentimental, ci doar intelectual. Dumneavoastră, domnule profesor, pentru ce direcție optați? Sunteți genul de profesor iubit sau respectat (a se citi "temut")?

P.G. Nu pot să nu îmi ascund un zâmbet. Toate tratatele de pedagogie spun că elevul, studentul după absolvire uită cea mai mare parte a detaliilor conținute în conceptele și noțiunile predate. Aici intervine arta profesorului. Să-l ajute pe subiectul activității sale să rețină principalele probleme și să-i formeze acestuia abilitățile de a căuta. Deci să se dăruiască necondiționat actului didactic. La începuturile carierei mele didactice eram și eu mai insistent cu fel și fel de detalii. Școala domnilor profesori Negreț și Jinga la care mi-am făcut și eu cursurile psihopedagogice mi-a permis ca o dată cu câștigarea experienței didactice să mă aplec spre caracterul formativ și mai puțin pe cel reproductiv. Trebuie să fii ca profesor și un pic de regizor și de actor pentru a câștiga subiecții activității tale. Aș spune să ai șarm. Subiecții tăi sunt și ei tineri cu problemele vârstei lor și trebuie să îi gestionezi cu răbdare și ei își vor fi alături de tine.

R: Acest an este unul al începuturilor, pentru dumneavoastră. V-am auzit spunând, cu umorul și de ce nu, cu autoironia omului superior, că sunteți un debutant... în sistemul de învățământ preuniversitar. Cum este trecerea de la universitar la preuniversitar, care este impactul? Și mai ales care este diferența dintre studenți și elevi, cu care se lucrează mai ușor și pentru care este nevoie de eforturi mai susținute?

P. G.V-am spus, am avut o experiență de preuniversitar la Școala de Maiștri Militari de Marină „Amiral Murgescu” dar acolo erau elevi de o anumită vârstă și supuși rigorilor vieții militare. În viața civilă am întâlnit și studenți problemă, am predat în cadrul unor cursuri de formare profesională din diferite proiecte europene și la

categorii mai defavorizate și așa am fost nevoit să aplic diferite strategii de atragere a acestora. Am predat inclusiv la comunitatea romă din Babadag și m-am înțeles cu ei.

R. Se vorbește despre un inevitabil conflict între generații, care presupune de fapt o altă abordare, o perspectivă asupra lumii a unor oameni care au trăit în situații, în conjuncturi total diferite. Dumneavoastră cum vedeți tânăra generație? Ce șanse îi dați?

P.G. Dintotdeauna istoria umană a cunoscut grupuri noi de oameni intrați cu sau fără voia lor în contact cu creațiile și acumulările culturale. Cultura este dezvoltată de către indivizi care intră în contact cu patrimoniul acumulat și care valorizează această moștenire și o îmbogățesc cu noi produse culturale. Însă ceea ce altădată se întâmpla de-a lungul a secole întregi, acum dinamica și schimbările se măsoară în doar câteva decade de ani. Mă gândesc așa de exemplu la sociologul german Karl Mannheim care prezintă câteva caracteristici ale existenței generațiilor în corpul social și ale dinamicii culturale pe care o produc acestea: *generația pierdută* (născută între 1900-1920); *generația cea mai mare* (născută între 1920-1930); *generația tăcută* (1930-1946); **generația natalității explozive**, *Baby boomers* (1947-1964); *generația X* (1965-1980); *generația Y* (1980-2000); *generația Z sau iPod* (născută după 2000). Poate vom dezvolta cu alt prilej, impactul acestor culturi în relaționarea dintre ele. Azi „confruntarea” principală se dă între generația Y și generația Z.

R. Nu trece zi să nu aud critici la adresa sistemului de învățământ. Sunt nemulțumiri exprimate în special de părinți, dar și de elevi și chiar de profesori. Dumneavoastră care credeți că este cel mai mare minus al sistemului de învățământ preuniversitar (ca să ne limităm la acesta)? Dar cel mai mare plus?

P. G. Dinamica mare a fenomenelor socio – economice și culturale determină crize. Nu trebuie să ne speriem de ele – ele ne semnalează că ceva este în neregulă și trebuie să luăm măsuri de calibrare a situației dar în sensul progresului, dezvoltării. Aș vrea să continui puțin câteva trăsături ale culturii Z – predominantă la generațiile pe care noi le formăm: nativ digitali, cu o extraordinară rapiditate a procesării informațiilor, captați doar de interactivitate, dependenți de feedback și conectivitate. Paradoxal poate, aceasta este o generație cu ceva dificultăți în raționare și reflectare, chiar dacă citește mai mult decât oricare generație de dinaintea ei, dar nu lectura unei paginaii clasice, considerată plictisitoare și neinteresantă ci de lectura mixului audio-vizual al noilor media. Ne-a contaminat și pe noi, cei mai în etate.

Aflată încă în timpul școlarizării, această generație caută să lucreze mai eficient dar nicidecum mai mult. Iar dacă se poate să muncească distrându-se, atunci i-ai cucerit complet.

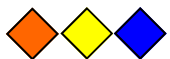
Este generația digitalizată (*wired generation*), a comunicării cu orice preț și totuși a însingurării, a Internetului, a dependenței de artefactele tehnologice. Față de profesori, această generație are așteptările alfabetizării acestora la noile tehnologii și utilizarea tehnopedagogiei (o instanță a retardării, ar spune unii, uitându-se la dominantă vizuală care poate face atractiv un lucru pentru tânărul de astăzi), colaborare și inovație continuă. Tinerii noștri elevi (și asta e o constatare personală) nu vin cu cea mai bună zestre intelectuală în școală din motive pe care nu doresc să le comentez. Dar avem obligația și constat cu plăcere (ca profan, dacă vreți) că managementul de top al școlii face eforturi pentru a compensa aceste minusuri prin activități educative cu încărcătură afectivă. Elevii noștri ne semnalează prin comportamente, aspectele ce trebuie corectate dar noi cadrele didactice suntem în conflict de rol (chiar și eu care fac parte din generația Baby Boomer) fiind prinși între conștientizarea schimbărilor și restricțiile obiective pe care le cunoaștem. La nivel național se impune după opinia mea un program de investiții serioase în digitalizarea activității și care să se reflecte în modernizarea bazei logistice a educației.

R. Pentru că acest interviu este realizat în preajma Anului Nou, când toată lumea își face planuri și își stabilește priorități, îmi permit să vă întreb, dumneavoastră ce dorințe aveți pentru noul an?

P. G. Am făcut practic o segmentare a elevilor pe trei niveluri și am ajuns la concluzia că și în cel mai rebel din ei găsești vectori de educare. Experiența de conducere din armată m-a ajutat enorm să aplic strategii în direcția realizării obiectivelor. Am găsit aici un management de top bazat pe colaborare și un colectiv de colegi profesori și personal auxiliar minunați, aplecați spre sarcină și colaborare. Ce îmi doresc în Noul An? De felul meu am fost toată viață și sunt un om activ. Nu voi abandona învățământul superior, activitate întreruptă temporar de cauze obiective dar aș dori să îmi continui activitatea într-un efort echilibrat și în învățământul preuniversitar și de ce nu chiar în liceul nostru.

Interviu realizat de Cristi Ivan, Clasa a XII-a B

Educația este împlânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas. Socrate

VIOLENȚĂ VS. EDUCAȚIE

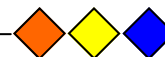

Omul este o natură complexă, o personalitate, care se formează în timp, plecând de la datele ereditare, la care se adaugă influența mediului și finalmente (și hotărâtor), factorul educație. E cunoscut că factorii care determină personalitatea umană sunt trei: ereditatea, mediul și educația. Ereditatea este un factor necesar pentru dezvoltarea personalității. Ea asigură premisele organice ale vieții psihice în general și implicit și ale personalității. Unele aspecte ale vieții psihice sunt puternic determinate ereditar (temperament, aptitudini, emotivitate), iar altele (caracter, voință) poartă într-o mai mică măsură pecetea impusă de ereditate. Mediul este totalitatea influențelor naturale și sociale, fizice și spirituale, directe și indirecte, organizate și neorganizate, voluntare și involuntare care constituie ambientul în care se naște, trăiește și se dezvoltă copilul. Educația armonizează interacțiunea ereditate-mediul și creează un climat favorabil actualizării potențialităților genetice, fapt pentru care putem spune că educația este o activitate umană specializată în dezvoltare. Educația, care include un sistem complex de acțiuni și influențe de natură formativă și informativă, are un rol major în dezvoltarea psihică și în formarea personalității umane.

Educația controlează și organizează influențele mediului asupra individului, adaptându-le la particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Astfel spus, educația face legătura și mediază între potențialitatea de dezvoltare, propusă de ereditate și oferita de posibilități ale mediului. Educația armonizează interacțiunea ereditate-mediul și creează un climat favorabil actualizării potențialităților genetice, fapt pentru care putem spune că educația este o activitate umană specializată în dezvoltare.

Violența și educația sunt incompatibile. Un om educat nu poate fi violent, pentru că el își reprimă pornirile instinctuale. Violența ține de instinct, este obligația rațiunii să o țină sub control. În această ecuație a controlului, educația joacă un rol important. Iar educația înseamnă în primul rând comunicare, transmitere de informații, dar și de modele de comportament. Comunicarea este cea care face diferența între un om violent și un om educat. Omul violent "comunică" în mod nonverbal, prin gesturi, de fapt el își comunică propria neputință (furie), omul educat comunică în mod verbal, își exprimă articulate (și constructiv) ideile dar și sentimentele, inclusiv cele negative, de nemulțumire, teamă sau dezacord.

Arta comunicării pedagogice reflectă în cadrul procesului de predare-învățare capacitatea profesorului de valorificare deplină a relației profesor – elev, a interacțiunii "emițător" și "receptor". Astfel, comunicarea pedagogică devine un act educațional cu caracter bilateral evidențiat prin stabilirea unei corelații permanente între subiectul și obiectul educației. Comunicarea didactică este un act informațional. Transmiterea informației este un schimb simbolic. Comunicarea verbală conduce actul învățării. Ea facilitează achiziționarea de cunoștințe, informații din diferite domenii cu scopul dobândirii culturii generale.

Violența poate fi depășită prin educație. Educația înseamnă în primul rând comunicare. Ca orice formă de comunicare, și cea educațională, instituționalizată, presupune două aspecte: comunicarea formală și comunicarea informală.

Comunicarea formală presupune existența mesajelor transmise prin canale prestabilite. Aceste mesaje pot lua diferite forme: informații, comunicări, rapoarte, note, prezentări ședințe. Nivelul *informal* este constituit din relațiile interpersonale, intersubiective și psihologice ce se stabilesc între educator și elevi sau între elevi ca membrii ai aceluiași grup. Aceste relații de simpatie – antipatie – indiferență au o puternică încărcătură afectivă și facilitează apariția unui climat psihosocial care poate amplifica sau diminua conlucrarea dintre educatori și educați.

Violența este un subiect actual, realitatea corespunzătoare este extrem de veche, așa cum se arată și în studiul apărut sub egida UNICEF, „Violența în școală”, în care se vorbește, referitor la violență, despre „o istorie lungă, dar o preocupare relativ recentă”. În studiul citat, sunt identificate formele de violență în școală, aceasta putând apărea, cel mai frecvent între elevi, dar și între elevi și profesor (putând apărea

elevi, dar și între elevi și profesor (putând apărea inclusiv direcționarea inversă: profesor – elev), precum și între părinte și elev (în cadrul școlii).

Despre importanța familiei în generarea sau perpetuarea stării de violență, vorbește și J. F. Lyotard, în „Condiția postmodernă a familiei”, unde arată că „violența domestică este o amenințare sau o provocare, petrecută în prezent sau în trecut, a unei răni fizice în cadrul relației dintre partenerii sociali, indiferent de statutul lor legal sau de domiciliu”. Crescuți într-un astfel de mediu, copiii devin și ei violenți.

Violența presupune o ieșire din minți, o pierdere a autocontrolului: „Când mintea e calmă, memoria operațională lucrează optimal. Însă, odată ce intervine o situație neobișnuită, creierul ia măsuri de protecție, sustrăgând resurse din memoria operațională și dirijându-le către alte zone cerebrale, care să mențină simțurile în stare de alertă – o reacție adaptată pentru supraviețuire” (Daniel Goleman). Ca

profesori, avem datoria, folosindu-ne de aceeași rațiune, asociată cu empatia, să limităm situațiile de violență, arătându-le elevilor calea pe care trebuie să o urmeze, în primul rând prin exemplul personal.

Bibliografie

- Goleman, Daniel, *Inteligența emoțională, cheia succesului în viață?*, Editura Allfa, București, 2004.
 Jigău Mihaela, Liiceanu, Aurora, Preoteasa Liliana, *Violența în școală*, Editura Alpha, București, 2006.
 Lyotard, Jean Francois, *Condiția postmodernă a familiei*, Editura Babel, București, 1993.

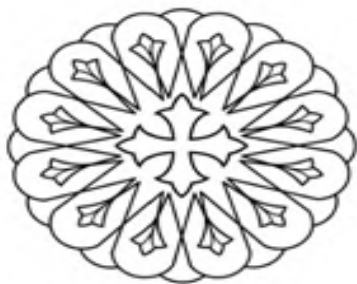
Prof. Rodica Vasilescu

A trece prin foc este simbolul transcenderii condiției umane.

Mircea Eliade

SIMBOLUL CRUCII ÎN TEXTELE LITERARE

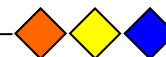
În cultura universală, crucea este un simbol, alături de altele, precum apa, pământul, podul, copacul etc. Simbolul este un obiect concret, din realitatea imediată, a cărei semnificație este abstractă. Deși în mentalul colectiv actual, ea este asociată cu creștinismul, crucea apare în culturile arhaice. Semnificația crucii este stabilită în *Dicționarul de simboluri*. Aici se arată că aceasta este „*unul dintre simbolurile atestate încă din antichitatea cea mai îndepărtată, în Egipt, în China sau în Creta*”. Pentru că face legătura între alte trei simboluri puternice, *centrul* (intersecția celor două drepte ale sale coincide cu centrul), *cercul* (crucea se înscrie în cerc), și *triunghiul* (prin unirea treptelor), crucea ajunge să fie „*cel mai totalizant dintre simboluri*”.

În creștinism, crucea concentrează imaginea mântuirii și a patimilor Mântuitorului. Ea reprezintă supliciuul lui Mesia, „*unde este crucea, acolo este și răstignitul*”. Ea are o semnificație duală, ambivalentă, este „*crucea patimilor și crucea învierii*, prima amintește de suferințele și moartea lui Hristos, cea de a doua, de biruința Lui asupra morții”.

Crucea este cvasiprezentă în literatură, având semnificații contextuale. De exemplu, ea apare în romanul „*Ion*” de Liviu Rebreanu, chiar în incipit: „*La marginea satului te întâmpină din stânga o cruce strâmbă pe care e răstignit un Hristos cu fața spălăcită de ploi și cu o cununiță de flori veștede*

agățată de picioare. Suflă o adiere ușoară și Hristos își tremură jalnic trupul de tinichea ruginită pe lemnul mâncat de carii și înnegrit de vremuri”. Crucea se află, deci, la marginea satului Pripas, locul unde se petrece acțiunea. La o primă lectură, prezența crucii sugerează umilința și smerenia sătenilor. Apar însă indici în text care dezvoltă o conotație negativă a crucii, aceea legată de sacrificiu și de moarte. Apare astfel un câmp semnificativ al morții, în fragmentul citat, legat de prezența unui timp sacrificial: *stânga, strâmbă, veștede, jalnic, ruginită, carii*. Prin toți acești indici textuali se anticipează, încă din incipit, destinul tragic al personajelor (Ion și Ana). În acest text tradițional, realist, naratorul este demiurgic, având atributele divinității, omniprezența și omnisciența. Naratorul anticipează, prin descrierea crucii, destinul tragic personajelor.

Crucea nu este singurul simbol care apare în acest text realist. Alături de imaginea crucii, apare și *simbolul pământului*, și acesta având o conotație religioasă, pentru că el este materialul din care este creat omul de către Dumnezeu. Așa se explică motivul pentru care omul este îngropat după moarte, pentru a se închide un ciclu existențial: omul este creat din lut și în pământ trebuie să se întoarcă. Pământul devine astfel un simbol al vieții, dar și al morții: „*Pământul, glia, simbolizează funcția maternă: Tellus Mater. Ea dă viață și o ia înapoi*”, așa cum se arată în „*Dicționarul de simboluri*”. Imaginea pământului apare în romanul „*Ion*” în capitolul intitulat „*Sărutarea*”: simțindu-se stăpân pe pământul mult dorit, râvnit, care îi aparținuse lui Vasile Băciu, Ion se apleacă și sărută acest pământ cu pasiune. Scena sărutării pământului actualizează ambele semnificații ale acestui simbol, atât cea pozitivă, legată de viață, cât și cea negativă, cu trimitere la moarte. În acest context, sărutarea pământului semnifică o identificare a personajului cu propria natură, cu sorginea sa (pământul). Sărutând pământul, Ion se

întoarce la propriile origini, se integrează în esența sa. Pe de altă parte, însă, apar în text indici care trimit la ideea de moarte: „lutul negru, lipicios, îi ținutia picioarele”, „simți un fior rece, amețitor”, „măinile îi rămaseră unse cu lutul cleios ca niște mânuși de doliu”. Există în mod evident un câmp semnatic care trimite la ideea morții. Se anticipează astfel, încă o dată, pe lângă imaginea din incipit, realizată cu ajutorul simbolului crucii, moartea personajului central.

Simbolul crucii apare într-un alt text clasic al literaturii române, în nuvela realistă „Moara cu noroc” de Ioan Slavici. În incipit apar indici spațiali. Toposul acțiunii este simbolic. Cârciuș (numită Moara cu noroc) este plasată într-un topos malefic, unde „locurile sunt rele”. Ca în textul anterior, și aici apare simbolul crucii: „Cinci cruci stau înaintea morii, două de piatră și trei altele cioplite din lemn de stejar, împodobite cu târcălamul și vopsite cu icoane sfinte”. Nu uităm simbolul ambivant, dual, al crucii; aceasta simbolizează atât sacrificiul, moartea, cât și viața (veșnică), învierea. Dualitatea semnificației crucii este punctată în „Dicționarul de simboluri”; se face distincția între „crucea patimilor și crucea învierii, prima reamintește suferințele și moartea lui Hristos, cea de a doua, biruința lui asupra morții”. Naratorul mimează naivitatea, decodând (eronat) pentru lector simbolistica crucii: „toate acestea sunt semne care-l vestesc pe drumeț că aici locul e binecuvântat”. Simbolul crucii este potențat în acest text de un alt simbol, respectiv moara și focul. Moara este un simbol, care semnifică distrugerea: așa cum la moară se distrug grânele, la fel în locul numit „moara cu noroc” se distrug vieți, se petrec drame sufletești. În final, apare în plus simbolul focului: moara este distrusă de foc, semn că aceasta fusese un spațiu malefic, a cărui purificare nu se poate realiza decât prin foc. Cronotopul acțiunii este și acesta simbolic.

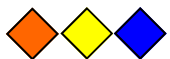

Crucea, așadar, este unul dintre simbolurile (alături de multe altele) care apare nu doar în religie, ci și în arte, literatură, etc. Ca simbol cultural, crucea are semnificații multiple, ea sugerează totalitatea, absolutul, datorită orientării ei spre cele patru puncte cardinale. O dată cu creștinismul, inevitabil crucea este asociată cu imaginea Mântuitorului, respectiv cu sacrificiul acestuia, dar și cu redempțiunea, mântuirea. Crucea devine simbol al morții (Hristos a murit pe cruce), dar și al vieții (moartea pe cruce prefigurează învierea). Având semnificații atât de profunde, acest simbol nu putea să nu fie valorificat în textele literare. Am ales pentru exemplificare, un număr (redus) de texte extrem de cunoscute, prevăzute în programa școlară. Prezența crucii conferă textului semnificații profunde, care se dezvăluie la o lectură avizată.

Bibliografie

- Chevalier, Jean, *Dicționar de simboluri*, I-III, Editura Artemis, București.
 Rebreanu, Liviu, *Ion*, Editura Gramar, București, 1996.
 Slavici, Ioan, *Moara cu noroc*, Editura Romhelion, București, 1993.

Cristiana Mircea, clasa a X-a A
 Prof. Mihaela Călin

Motto „Viața mea a fost o luptă continuă în scopul de a croi pentru România un loc în viața lumii, apărându-i, totodată, interesele naționale.” – Nicolae Titulescu

NICOLAE TITULESCU ȘI UNITATEA ECONOMICĂ EUROPEANĂ

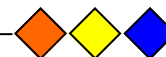
Liceul nostru poartă cu mândrie numele lui Nicolae Titulescu diplomat, jurist, profesor și om politic român, în repetate rânduri ministru al afacerilor străine, ministru plenipotențiar, fost președinte al Ligii Națiunilor. A fost membru titular (din 1935) al Academiei Române. În spațiul limitat al revistei noastre voi încerca în esență să evidențiez viziunea sa în construcția europeană sintetizată în „Pledoarii pentru pace” o carte care evidențiază prin cele douăzeci și două de discursuri, orientarea pro-europeană a lui Nicolae Titulescu, credința sa în rolul pe care Europa îl are și, mai mult decât atât, datoria Europei de a-și asuma acest rol – în construirea unei lumi mai bune căci, spune el, ”milioane de oameni au murit în Marele Război pentru ca să se poată naște o nouă viață internațională”.

În aproape toate discursurile sale, Titulescu apare ca un promotor și susținător fervent al cooperării europene pe mai multe planuri, cooperare pe care o consideră esențială pentru păstrarea păcii. Pentru el, Europa nu este altceva decât un întreg: ”Europa nu mai este o colecție de state. Este un stat divizat în părți separate prin măsuri administrative, încorporate în frontiere”. El nu face diferența dintre Vestul și Estul Europei și condamnă tendința statelor occidentale, anume Marea Britanie și Franța, de a-și gândi strategia de securitate și de prevenire a războiului în acești termeni (referindu-se la posibilitatea unor concesii vis-a-vis de frontierele estice ale Germaniei, nu și cele vestice).

În unul din discursurile sale *Progresul ideii de pace*, ținut în 1930 la Universitatea Cambridge, Titulescu abordează problema amenințărilor la adresa menținerii păcii în Europa, oprindu-se, printre

alte, asupra a două chestiuni: lipsa de unitate din punct de vedere al doctrinei sociale și criza economică. În primul caz, se referă, la Uniunea Sovietică. El spune că ”de la război încoace, Europa nu mai prezintă o unitate din punctul de vedere al doctrinei sociale. Înainte de război erau frontiere, dar toate statele erau bazate pe proprietatea individuală și pe respectul contractului.” Titulescu insistă în mai multe rânduri asupra necesității construirii unei unități economice europene, condiție *sine qua non* a păcii pe continent. Poziția sa este categorică: barierele economice reprezintă un obstacol, o amenințare la adresa păcii. În acest sens, el e de părere că, în ciuda câștigării Războiului în 1918, Pacea a fost pierdută pentru că ”tratatele de pace au omis să unească noile entități politice într-un sistem comun. Dacă ar fi făcut acest lucru, ele ar fi creat mari unități economice bazate pe asocierea statelor. Ocupându-se exclusiv de aspectele politice, Tratatul de Pace au provocat o ruptură a unităților economice, au permis dezvoltarea nelimitată a sistemului piețelor închise, a autarhiei economice, care este cel mai mare dușman al unei adevărate vieți internaționale.”

Așa cum reiese din discursurile sale, o altă idee esențială a gândirii lui Titulescu este cea a ”spiritualizării frontierelor”, înțeleasă nu ca renunțare a frontierelor naționale, ci la autarhie, la izolaționism și exclusivism în favoarea cooperării dintre state ca între egali, prin prezervarea și respectarea drepturilor fiecăruia. Practic, acest scop poate fi atins prin acorduri între state, în special acorduri economice. În schimb, constată el, ”la ora actuală Europa seamănă cu o tabără de cetățile fortificate care se ridică una împotriva celeilalte. Înalte bariere vamale le separă total”.

În această direcție a spiritualizării frontierelor, spune Titulescu, s-a înscris și proiectul de ”Uniune Europeană” propus de Aristide Briand. Considerând că ideile lui Briand au fost ”desfigurate”, ”maltratate”, Titulescu încearcă să le explice, oprindu-se cu precădere asupra unor puncte sensibile ce au fost prost înțelese, precum ideea că planul lui Briand ar fi presupus subordonarea economicului și politicului și renunțarea statelor la anumite drepturi. Nu, spune el, e vorba de ”o înțelegere între statele europene după modelul înțelegerilor regionale, în care fiecare stat își păstrează deplina lui suveranitate”.

Din punctul de vedere al prezentului, Uniunea Europeană, astfel definită, este singura soluție pentru a menține pacea între popoare. Din punct de vedere al viitorului, ea poate, dacă ne punem cinstit în slujba ei, să constituie germenul unei vieți internaționale noi și atât de binefăcătoare, încât mintea noastră actuală, produs al luptei și al suferinței, nu o poate cuprinde încă.”

Trebuie spus că, deși a arătat anumite limite politice și ideologice, de înțeles în condițiile poziției sale sociale, a educației sale spirituale, a mediului social și condițiilor concrete ale epocii în care a trăit, Titulescu s-a dovedit strălucit prin modalitatea de abordare a numeroase probleme ale vieții politice românești, mai ales în spiritul patriotismului său remarcabil, al realismului și lucidității sale de excepție, izbutind în numeroase demersuri și în primul rând din perspectivă diplomatică, arătând o gândire înaintată, răspunzând unor largi interese din țară și străinătate.

BIBLIOGRAFIE

- Buzatu Gheorghe (coord), *Titulescu și strategia păcii*, Editura Junimea, Iași, 1982.
 Grecescu Ion, *Nicolae Titulescu*, București, Editura Politică, 1980.
 N. Titulescu, *Pledoarii pentru pace*, București, Editura Enciclopedică, 1996.

Citate celebre care îi aparțin diplomatului Nicolae Titulescu

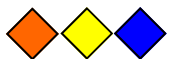
Idealul este în sine o realitate în devenire.

Destinul e scuza celor slabi și opera celor tari.

Orice cauză pledată pe un ton mai sus decât cel normal este dinainte pierdută

Principiile nu se sacrifică de dragul prieteniei.

Fiecare își are misiunea sa. Cu toții uniți, cum ne-am putea îndoi de succes?

PAGINA DE ISTORIE

Istoria este versiunea evenimentelor asupra cărora oamenii s-au pus de acord.

Napoleon Bonaparte

Sexagenar Mircea cel Bătrân

Domnitorul se naște, probabil, în 1355. Fiu al lui Radu I. Frate lui Dan I. Celui din urmă, în septembrie 1486, îi succede la domnie. O domnie puțin diferită de a înaintașilor în esența-i. Asemenea părintelui și fratelui său, se străduiește să obțină teritorii. Să făurească relații favorabile cu vecinii. Înaltă mănăstiri și biserici. Dar, mai cu seamă, mulțumită răgazului domniei de 32 de ani, pune în centrul preocupării sale chivernisirea țării.

Instituțiile statului sunt consolidate. Puterea domnului – întărită. Dezvoltarea economică – încurajată, prin buna organizare administrativă și prin rânduiești în domeniul fiscal. Susține negoțul, oferind privilegii comercianților lioveni și sașilor Brașovului. Sfatul Sfântului Sfințit Cuvios Nicodim de la Tismana și sprijinul pentru înălțarea mănăstirilor Cozia, Cotmeana, Snagov, ajutoarele trimise la Sfântul Munte definesc, de asemenea, o domnie printre cele mai de seamă din istoria națională.

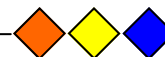
Relațiile tensionate cu Ungaria, moștenită de la înaintași, îl determină să strângă raporturile cu

Moldova. Mulțumită intermedierei lui Petru II Mușat, are loc apropierea de Polonia. Cu care încheie tratat de alianță la Radom, în decembrie 1389, la Lublin, un an mai târziu.

1388 – 1389 este timp al expansiunii. În Vest, dobândește Amlașul, Făgărașul, Banatul Severinului. În Sud- Est, prin confruntarea cu despotul Dobrogei, Ivanco, ocupă cetăți de pe malul Dunării, prin înfruntarea otomanilor, alipind parte din teritoriul dintre Dunăre și Mare.

La Kossovolje, la 15 iunie 1389, sprijină, potrivit unor izvoare istorice, pe sârbi și bosnieci împotriva turcilor și, după expediția de pedepsire condusă de Firuz-bey, din 1391, atacă, doi ani mai târziu, Silistra și Nicopole, extinzând până la Karinovasi acțiunile militare.

Baiazid I, în fruntea armatei, alături de vasali sârbi, pătrunde în Valahia. Înaintea unei armii net superioare numeric, arma dintâi este hărțuirea. Finalul – Rovine., pe Argeș. ”...război mare, câtu se întuneca de nu se vedea văzduhul de mulțimea săgetelor, și mai pierdu Baiazit oastea lui cu totul, iar pașii și voevozii periră toți. [...] ...se spăre Baiazit și fugi de trecu Dunărea” (Mihail Moxa). A doua confruntare majoră – lângă Craiova, în mai 1395, identificată de parte a istoricilor cu bătălia de la Rovine. Mircea este învins, silit să se refugieze în Oltenia; Vlad (Uzurpatorul), susținut de majoritatea boierilor, devine domn. Tentativele de redobândire a tronului eșuează. Însă rolul său în

Balcani rămâne același. O probează participarea, cu un contingent, la cruciada împotriva Porții a statelor occidentale, al cărei tragic final are loc la Nicopole, la 25 septembrie 1396. Înfrângerea armiiilor Apusului este urmată, câteva luni mai târziu, de recăștigarea, cu ajutor transilvănean, a domniei de către Mircea.

Sfârșitul secolului al XIV -lea și începutul noului veac se definesc prin două acte majore – impunerea, în 1400, pe tronul Moldovei, a lui Alexandru cel Bun de către vecinul său muntean, înfrângerea la Ankara a lui Baiazid I, capturarea sa către Timur Lenk, purtarea, în cușcă, de-a lungul imperiului, moartea în 1403.

Amurgirea domniei este și ea bine așezată. În jurul anului 1391, Mircea asociază la tron pe fiul său Mihail. Trece la cele veșnice la 31 ianuarie 1418, aflându-și odihna, până la Judecata cea din Urmă, la Cozia, în sarcofag de piatră, amintind de cele occidentale. În 1917, sub ocupație germană, mormântul este profanat, lespedea distrusă. La 15 mai 1938 are loc reînhumarea osemintelor domnitorului la care, în noiembrie 1602, Cuvioasa Teofana, maica lui Mihai Viteazul se referea ca la ”răposatul Mircea voevod” și alături de care alesu-și-a loc de vec.

Profesorul Neagu Djuvara îl consideră cel mai de seamă voievod al Țării Românești. Pentru istoricul

Constantin Rezachevici, ”este singurul domn român care nu a încheiat nici o legătură vasalică, ci doar tratate la nivel de egalitate cu puterile vecine, care din 1388 a oprit și a deviat la Dunărea de Jos săgeata direcției principale de atac a turcilor otomani (...)”. (Constantin Rezachevici, *Cronologia domnilor din Țara Românească și Moldova. 1324 – 1881 I Secolele XIV – XVI*, Editura Enciclopedică, București, 2001).

Între domnitorii Țării Românești, este figura cea mai proeminentă. Numele său cuprinde identitatea Dobrogei, buna așezare a Valahiei, amintirea unui sexacentenar ce amintește că Unirii firești îi sunt rădăcinile profunde.

Prof. Dr. Vincențiu - Armand Dascălu

Ce trebuie să știm despre domnitorul Mircea cel Bătrân

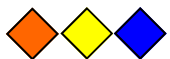
1. Mircea cel Bătrân dă prima capitală a Țării Românești, Târgoviște.

2. Originea mamei este incertă Potrivit istoricilor, Radu I a avut doi fii: pe Dan, mai mare, cu doamna Ana și pe Mircea, cu doamna Calinichia. Acestea ar fi că ea este a patra fiică a cneazului Lazăr al Serbiei, potrivit unei cronici sârbești târzii (sec. al XVII-lea), o prințesă bizantină, pentru că numele ei este grecesc sau că provine dintr-o familie boierească din Oltenia, judecând după întinsele moșii pe care ledeține acolo. .

3. Originea supranumelui de „cel Bătrân”: acesta a fost dat pentru a fi deosebit de nepotul său, Mircea al II-lea și de Mircea Ciobanul, care a domnit în secolul al XVI-lea, logofeții vremii, care țineau hrisoavele importante l-au numit ”cel Bătrân”. Numele lui însemna „Mircea cel Vechi” (din bătrâni, din trecut), însă odată cu evoluția limbii a ajuns să-și piardă sensul inițial, deoarece numele în sine s-a păstrat neschimbat.

4. Ctitoria lui Mircea: Biserica mănăstirii Cozia. Pridvorul cu stâlpi datează din vremea lui Constantin Brâncoveanu, iar fântâna din timpul lui Neagoe Basarab. Zidită între 1387-1388 pe locul unui vechi lăcaș de cult, mănăstirea a rămas, cu toate adăugirile și prefacerile aduse în veacurile următoare, cea mai frumoasă ctitorie a domnitorului Mircea cel Bătrân, al cărui portret și mormânt se află aici. Lângă mormântul domnului isi doarme somnul de veci mama a lui Mihai Viteazul, calugărița sub numele de Teofana.

adevarul.ro

**VECTORI ESENȚIALI AI RENAȘTERII ECONOMICE A DOBROGEI
DUPĂ REVENIREA LA STATUL ROMÂN**

Statul național român constituit la 1859 cuprindea o suprafață de 123,4 mii Kmp.

În 1978 după cucerirea independenței, Dobrogea revine la patrie iar cele trei județe din sudul Basarabiei (anterior incluse în Principatul Moldovei), sunt cedate Rusiei, prin Tratatul de la Berlin. Suprafața României ajunge la 130,2 Kmp. În 1913 teritoriul se mărește cu Dobrogea de Sud. În acest areal, economia României, cunoaște o dezvoltare ascendentă.

Cercurile politice și de afaceri românești cât și cele străine aveau să dea curs concluziilor care se desprindeau din calculele, prospecțiunile și încheierile formulate de experți economiști și oameni de știință, care afirmau cu tărie viitorul sigur al acestui pământ al României.

O dată cu încoronarea lui Carol I, s-au creat industriile moderne de care țara avea nevoie pentru a progresa în stilul european iar impactul, acestora nu putea ocoli Dobrogea. Pentru că spațiul nu ne permite o dezvoltare exhaustivă a problematicii vom puncta doar principalele realizări ale perioadei până la izbucnirea primei conflagrații mondiale.

Pentru cel care coboară pe drumul de fier dinspre Fetești spre Cernavodă, prima imagine care îi apare este podul dantelat în oțel și străjuit de mândrii dorobanți – operă ce lasă o copleșitoare impresie prin grandioarea și semnificația ei simbolică. Această lucrare este condiția renașterii economice a întregii României. În anul 1883 statul român a organizat două concursuri internaționale la care s-au înscris reputele firme din Paris, Viena, Bruxelles, Frankfurt, Berna etc. dar care n-au corespuns caietelor de sarcini. Renunțând la concurs în anul 1877, Ministerul Lucrărilor Publice a creat un serviciu

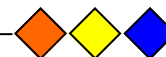

special sub conducerea lui Anghel Saligny care a elaborat cu sprijinul unui colectiv de ingineri români, proiectul importantei lucrări care a fost terminat și admis în 1889. La 14 septembrie 1895 a fost inaugurat cel mai lung pod din Europa și al doilea din lume la vremea aceea.

În același an al inaugurării podului, s-a creat Serviciul Maritim Român și linia Maritimă Constanța – Constantinopol prin care se făcea legătura cu coasta europeană a Oceanului Atlantic și cu celelalte continente. A fost conceput un complex de măsuri care implicau eforturi financiare tehnice și umane însemnate: construirea din temelie a unui port modern și legarea sa prin mijloace de comunicație pe uscat și pe apă, cu restul țării și străinătatea. La 16 octombrie 1896 s-a pus piatra de temelie a primului port al României. Lucrările au fost executate tot de Anghel Saligny care întruchipează consacrarea definitivă a capacității și valorii tehnicienilor români.

Astăzi statuia marelui inginer privește din fața Porții nr. 1 a portului maritim Constanța, opera sa care a devenit unul din cele mai importante porturi ale Europei. La 27 septembrie 1909 în prezența regelui Carol I, au fost inaugurate cu solemnitate, primele lucrări și instalații, magazii și silozuri. Vaporul românesc „Iași” aparținând Serviciului Maritim Român pleca încărcat cu ajutorul noilor mijloace tehnice în prima cursă istorică, înscriindu-se în una din primele pagini ale navigației moderne românești.

În anul 1878 în Dobrogea exista o singură linie ferată totalizând 60 de Km construită între Cernavoda și Constanța construită de o societate engleză. În urma tratatelor purtate, autoritățile au răscumpărat de la Imperiul otoman această proprietate, în 1884 modernizând această linie ferată, cu o linie

dublă și cu terasamente modernizate care legau stația Saligny de Constanța. În perioada 1890-1895 a fost încorporată în podul metalic, a fost construită și porțiunea de linie Saligny – Fetești care a implicat lucrări de înaltă tehnică ingierească. Concomitent pentru transportul petrolului spre Constanța s-a construit o conductă care lega Dobrogea de

regiunile petrolifere ale Văii Prahova. La sfârșitul secolului al XIX-lea și în primul deceniu al secolului XX, beneficiind de legile de încurajare ale industriei autohtone au luat ființă și primere întreprinderi cu caracter de fabrică încadrate în categoria de „Industrie mare”. Sunt de citat: Fabrica de Ciment Cernavoda fondată în 1899, cea de pielărie din Tulcea, Fabrica de bere „Gruber” Rafinăria de Petrol „Acvila Franco – Română” și uzina electrică toate din Constanța, morile mecanice, Șantierelor de reparații navale de la Ghecet – Tulcea și Constanța.

În 1913 existau în Dobrogea 12 bănci care funcționau ca societăți pe acțiuni. Indicatorul fundamental al aprecierii dezvoltării economice este fără îndoială produsul intern brut. Conform datelor preliminariei ale cercetării profesorului Victor Axenciuc, produsul intern brut a cunoscut în perioada 1877- 1915 o creștere de 129,92% cu un ritm mediu anual de 1,01%. În 1913 erau reprezentate la Constanța, Sulina și Tulcea prin consulate, viceconsulate și agenții consulare nu mai puțin de 13 state: Marea Britanie, Austro- Ungaria, Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Italia, Olanda, Rusia, Spania, Suedia și Turcia,

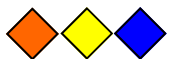
Tot ce s-a făcut aici într-un timp scurt, incomparabil ca dinamică în raport cu cele patru secole anterioare, dau dreptul națiunii române dar și nouă, locuitorii Dobrogei, la o justificată mândrie pentru munca grea, plină de abnegație și de privațiuni închinată unei provincii ce părea pierdută pentru civilizație.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Axenciuc Victor, Evoluția economică a României – Cercetări statistico – istorice 1859-1947, vol I, și III Editura Academiei Române, 2012.
- 2.Bitoleanu Ion, Rădulescu Adrian, Istoria românilor dintre Dunăre și Mare, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979.
- 3.Hans Petri, Istoria așezărilor germane în Dobrogea, Editura Ex Ponto, 2014.
- 4.Popescu Dan, Istoria economiei naționale, Editura Continent, 2002.
- 5.Marcu Nicolae, Istoria economiei naționale a României”, Editura Didactică și Pedagogică, 1974.

Cristi Ivan, clasa a XII-a B
Prof dr. Pompiliu Golea

“Culoarea primăverii se regăsește în flori; culoarea iernii este dată doar de imaginație.”

Terri Guillemets

Omagiu iernii

Eseu

Fiecare anotimp are frumusețea lui. Copil fiind, și fată pe deasupra, îmi era nespus de dragă vara, cu lumina ei generatoare de energie, mai ales că în acest anotimp puteam să-mi ofer trupul, frumos îmbrăcat de mama în rochițe viu colorate, soarelui și căldurii. O dată cu trecerea timpului, am început să descopăr supremația iernii. Nu m-am mulțumit cu atât, cu sesizarea unei frumuseți ascunse, am încercat să pătrund acest mister, să înțeleg de unde vine.

Fascinația pe care o exercită iarna asupra mea ar putea fi explicată prin trimitere la simbolistica acestui anotimp. Iarna este un simbol al rațiunii și al lucidității. Limba română, mai deșteaptă decât noi, se știe, are o expresie sugestivă, *a gândi la rece*, care trimite la luciditatea specifică anotimpului friguros. Îmi place, deci iarna, pentru că ea devine un prilej de introspecție, de regăsire a eului. Bucuria nu mai este cea exterioară, exaltarea pe care mi-o genera anotimpul opus, vara, ci este acum o bucurie atent monitorizată de rațiune, determinată de regăsirea sinelui.

Nu pot să trec cu vederea faptul că iarna este marcată de sărbătorile sacre ale Crăciunului. Iarna serbăm,

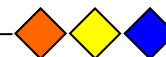
celebrăm prin bucurie acest lucru, nașterea Mântuitorului. Iarna devine astfel un timp marcat de sacralitate. Este adevărat că iarna este și un simbol al morții, pentru că totul pare lipsit de viață. Dar această aparentă inerție nu face decât să ascundă promisiunea vieții viitoare, pentru că, nu-i așa?, orice sfârșit presupune un nou început, orice moarte anunță o înviere.

Iarna este și un simbol al bătrâneții, implicit al înțelepciunii, este un timp sacru, al acumulării experienței și al sedimentării sentimentelor. Asociez iarna cu detașarea, cumpătarea și meditația. La meditație te îndeamnă și peisajul hibernal, fie cel acoperit de zăpadă, fie cel încremenit de ger.

În plus, iarna este marcată de prezența Crăciunului, sărbătoarea sacră a nașterii Domnului.

De ce iubim cu toți Crăciunul? Pentru că el aduce daruri multe și înțelegere și bucurii. Pentru că orice casă răsună de cântecele colindătorilor. Îmi amintesc că unul dintre primele cântece învățate, un colind, a fost *Sorcova*: „Sorcova, vesela/Să trăiți, să înfloriți...” Și casa, de fiecare dată când se aude colindul, chiar se umple de veselie și sufletele înfloresc, exact cum spune și colindul. Fiind mică, am simțit intuitiv ceva ce am aflat ulterior, dovedit științific, și anume că orice colind are o forță performativă, adică, o dată interpretat el chiar aduce în viața celui care îl acceptă în casa sa ceea ce se urează, adică belșug, sănătate, voie bună.

De aceea trebuie primiți colindătorii, pentru a aduce cu ei și cu urarea lor, toate lucrurile bune pe care ei ni le doresc. De aceea trebuie neapărat să-i primim pe colindători, pentru că misiunea lor nu este doar aceea de a ne induce o stare de moment, de obicei de bună-dispoziție, ci, cu forța colindului, a cuvântului înzestrat cu putere divină, ei au posibilitatea de a ne influența, în mod benefic, destinul, cel puțin pentru anul următor. Este valabilă și reciprocă, refuzul de a primi colindătorii are o putere negativă, este nefast, este echivalent cu un refuz al binecuvântării. Nu e întâmplător că aceste colinde sunt interpretate în grupuri de copii sau tineri, poate special pentru a le spori forța de influențare a destinului.

Colindele românești sunt multe: *Sorcova*, cea atât de generatoare de amintiri plăcute pentru mine, *Capra*, *Irozii*, *Steaua*, *Plugușorul* etc. Unele sunt performate în anumite regiuni ale țării, altele punctual în anumite momente ale sărbătorii. Indiferent de zonă, de loc deci sau de timp, colindele aduc bucurie și încântare. Nimic cred, nu e mai spectaculos decât un peisaj hibernal, marcat de abundența zăpezii purificatoare, străbătut

de cârduri de copii nevinovați care, în inocența lor, sunt purtători ai mesajului divin. Pentru că, nu trebuie uitat, colinda nu este un cântec oarecare, ci unul sacru, interpretat într-o perioadă nu mai puțin sacră, cea a Crăciunului.

Deși sensul sărbătorii a evoluat (involuat, de fapt) de la sacru la profan, accentul deplasându-se spre oferirea de daruri și petrecerea timpului liber, nu trebuie pierdută nicio clipă semnificația profundă a acestei sărbători sacre.

Mă bucur deci, an de an, de sacra sărbătoare a Crăciunului, luminată de magia unică și totuși repetabilă a colindelor. Trăiesc profan fiecare bucurie pe care mi-o oferă Crăciunul – mese îmbelșugate, cadouri, voie bună, dar nu uit nicio clipă de sensul ascuns, tainic, al fiecărui vers care răsună, cu speranța, și convingerea, că anul care va veni va fi mai bun și mai roditor, doar așa mi-au urat colindătorii, nu?

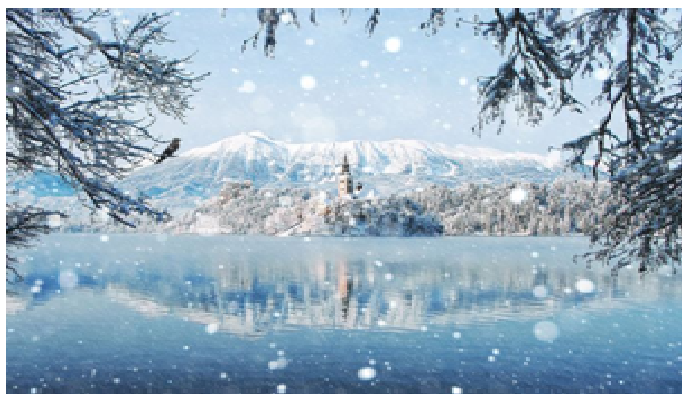
TIMP SACRU

Din cer cad fulgi de nea
Și se aștern ca un covor moale.
Mi se așează pe mână un fulg ca o stea,
Iar eu îl suflu ușor, ca să zboare...

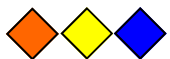
Un înger pe-o rază coboară:
Colindă cerească
Și ninge cu flori de poveste
În inima noastră.

Încerc să-ți număr pașii
Înecați în zăpada cuminte:
Unu, doi, trei... gândurile mă copleșesc...
Tâmpla îmi bate, fierbinte.

E tăcere și-i bine.
Te caut în gând. Te caut în ger.
Te găsesc printre nori înecați în mister.

Georgiana Enuși, clasa a XI-a B

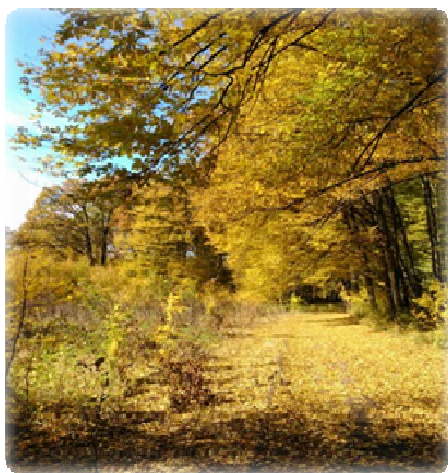

Risipă de septembrie

Septembrie își urcă splendoarea peste culmi,
Dospind în mări de aur torente de culoare,
Lăsându-și lin amprenta de picuri și de boare
Când din țării coboară rotind grămezi de lumi !

Septembrie îmi bate cu degete de fum
Agonic, în odaia ce o inundă seara,
Îmi zgâlțâie fereastra cu degete ca ceara
Și mistuie în flăcări făcând din toate scrum!

Septembrie mă-mbie sub bolțile bogate,
Își pleacă-n pumnii darnici splendoarea voalată,
Să-i simt în nări parfumul din carnea ei curată,
Când din ecou de spume prind vise întrupate!

Livezile-nserării

Livezile-nserării ascund tăcutul rod,
Gătite să înfrunte al timpului zălog...
Cu fruntea-n bolți de stele topesc astrale căi,
Ce pier în scrumul nopții în zvon de zurgălăi...

Văi de spumă secerată poartă lanuri de cleștar
Și sub obeliscul lunii se-ntind punți de nenufar...
Pe trapez se-nclină stele într-un vals eteric, nins...
Răsar, purpurii, din falduri, muguri cu veșmântul
stins.

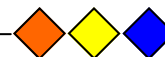
Și-n tăcerea siderală numai vântul dă cuvânt...
În abis pictat de stele, tănuit, ca-ntr-un mormânt,
Stă luceafărul serafic, țesând pulberii de nori...
În văzduh muiat în noapte se sting fulgi rătăcitori...

Apogeu de toamnă

Îndurerată toamna bate-n geamuri
Cu gânduri preschimbate-n ramuri...
La ceas târziu mă înfioară-n noapte
Plânsetul ei, purtat în hău, departe...
Jelania și-o cerne-nsângerată
În coama ei de frunze, răsfirată,
Purtând în plete picurii de ploi
Lacrimi ce cad în valuri peste noi.
Înfiorată cu sfială deschid geamul,
Aplec ușor peste fereastră ramul,
Culeg în palmă frunzele căzute
Cuvinte fără glas pe buze mute!

Mona-Mariana Mureșan-Zamfirescu

Încercări

Ți-am numărat gândurile referitoare la mine.
Numărătoarea s-a poticnit de un fir de iarbă.

Ți-am numărat cuvintele referitoare la plante.
Numărătoarea s-a oprit într-o gleznă gracilă.

Ți-am numărat surâsurile, din zori până-n seară.
M-am oprit, biciuită de câțiva stropi de ploaie.

Am început să-ți număr dorințele ascunse.
Un țipăt penetrant, de mierlă, mi-a încețoșat auzul.

Ai rămas pur, în sufletul meu,
Lipsit de gânduri, de cuvinte, de surâsuri, de dorințe.

Doar tu cu
tine:
Monumental
Și
Rece.

Identitate

Lumina își strigă bucuria
în fiecare pasăre care cântă,
în fiecare pom înflorit,
în norii care se risipesc,
alergând buimaci spre alte zări...

Îngerul își strigă fericirea
în ochii copilului care își privește mama,
în mâinile tremurânde ale bărbatului
care își îmbrățișează iubita,
în zborul păsării bete de înălțimi.

Timpul își strigă nerăbdarea
în fluturii care pier,
în frunzele care cad rănite de o adiere de vânt,
în pașii sacadați care sparg liniștea nopților de
cleștar.

Eu îmi strig ființa, risipită în păsări, în pomi, în nori,
în fluturi, în frunze,
în tine!

Pastel

Căldura dimineții îmi piaptână ființa.
Adulmec un miros pe-albastrului azur,
În fiecare floare ascunsă mi-e dorința
Și fiecare rază pe pielea mea o-ndur.

Căldura mă apasă, lumina mă îndoaie
Și fiecare pom îmi spune o poveste
Despre prezentul candid, despre trecuta ploaie
Și totul prinde formă în peisaje-agreste

E caldă dimineața și ochii mei mă dor
Umpluți de bucurie și de lumină nouă.
Vorbesc cu pomii tineri și pare toți că vor
Povești fără de număr să-mpărtășească nouă.

Respirație adâncă

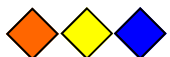
Universul e țipătul lui Dumnezeu.
Din suferință se naște speranța.
Sunt harnic, puternic, alerg ca un leu
O dulce dimineață îmi este viața.

Și norii pe umeri m-apasă mai greu
Când sufletul meu de tristețe vibrează.
Abătut, echilibrul mi-l caut, mereu
Deși animale flămânde în juru-mi dansează.

Nevastă mi-e luna, pământu-l respir
Plămânii i-am plini de tristeți și iluzii
Prin toată ființa mea, eu aspir
La pași supli și dreți, lipsiți de confuzii.

Sunt tânăr, sunt tandru, sunt cald, sunt senin.
Când ochii i-arunc peste zări, universu-l cuprind.
Speranțe șiraguri ție-ți închin
Săgeți aurite spre lume întind.

Roxana Ardeleanu, clasa a XI-aB
Prof. Mihaela Călin

ZIUA MĂRII NEGRE

Data de 31 octombrie este de maximă importanță, pentru că ea marchează *Ziua Mării Negre*. Aceasta a fost aniversată și la liceul nostru.

Marea Neagră este una intercontinentală, situată între Europa sud-estică și Asia Mică. România are litoral cu Marea Neagră în sud-est, pe o distanță de 245 km. Alături de România țările riverane Mării Negre sunt: Bulgaria, Georgia, Rusia, Ucraina, Turcia. Este un rest al Mării Sarmatice. Prin sistemul de strâmțori Bosfor-Marea Marmara-Dardanele comunică cu Marea Mediterană și mai departe cu oceanul planetar, iar prin strâmtoarea Kerci cu Marea Azov, care este de fapt o anexă a Mării Negre.

Istoria Mării Negre începe cu aproximativ 14,5 milioane de ani în urmă, în perioada sarmatiană din miocenul superior, când Marea Parathetis devine un bazin cu scurgere endoreică, pierzând în acest fel contactul cu Marea Mediterană.

ECOTURISMUL

Dezvoltarea durabilă a comunităților locale reprezintă o provocare și o prioritate în același timp. O provocare, pentru că o comunitate trebuie să fie receptivă la transformările și schimbările interne și externe care o pot afecta, adaptându-se acestor schimbări prin acțiuni și inițiative strategice locale. O prioritate, pentru că modul în care se dezvoltă localitatea îi afectează prezentul și șansele de

viitor.

Ecoturismul contribuie activ la conservarea patrimoniului natural și cultural, include comunitățile locale în activitățile de planificare, dezvoltare și operare și contribuie la bunăstarea lor, implică explicații complete și interesante pentru vizitatori, privind resursele naturale și culturale, este destinat în special vizitatorilor individuali precum și grupurilor organizate de mici dimensiuni.

BENEFICIILE ECOTURISMULUI

Minimizarea impactului negativ asupra naturii și culturii, impact ce ar putea distruge destinația turistică.

Educarea turistului cu privire la importanța conservării.

Sublinierea importanței unor operatori responsabili, care să coopereze cu populația și cu autoritățile locale, în vederea satisfacerii nevoilor comunității.

Furnizarea de fonduri pentru conservare și pentru managementul ariilor naturale protejate.

Accentuarea necesității unei zonări turistice regionale și a planificării fluxurilor de turiști pentru regiunile sau ariile naturale ce vor deveni destinații ecoturistice.

Necesitatea utilizării studiilor sociale și de mediu, precum și a unor programe de monitorizare pe termen lung, pentru evaluarea și minimizarea impactului.

CONCLUZII

Fiecare dintre noi poate investi în viitorul Mării Negre. O acțiune benefică pe care o putem face constă în plata taxelor și solicitarea reprezentanților locali de a sprijini cheltuirea unor sume pentru rezolvarea problemelor de mediu. Mai există încă un mod: folosirea rațională a apei. Reducerea cantității de apă folosită economisește energia și banii, reduce volumul apelor uzate care ajung în stațiile de epurare și protejează râurile și marea.

Elevii clasei a IX-a C, îndrumați de doamna profesor Sava Jenica au marcat printr-o activitate, desfășurată în cadrul CDI toate aspectele enunțate anterior, legate de problematica Mării Negre, sub forma unor referate, prezentate colegilor. De asemenea, au realizat materiale sugestive, desene și colaje.

Bibliografie

<http://ro.wikipedia.org>

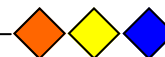
<http://images.google.com>

<http://didactic.ro>

<http://www.referateweb.com/>

Melisa Ozsavman, clasa a IX-a C
Prof. Jenica Sava

1 DECEMBRIE 2018, CENTENARUL MARII UNIRI

1 decembrie este Ziua Națională a României și celebrează unirea Transilvaniei, Crișanei, Maramureșului, Banatului, Bucovinei și Basarabiei cu Regatul României, hotărâtă în cadrul Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, pe 1 decembrie 1918.

Pe 1 decembrie 2018, românii au sărbătorit 100 de ani de la Marea Unire. 2018 a fost considerat un An Centenar, importanța momentului a fost marcată prin activități specifice în toată țara.

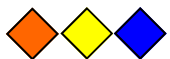
Liceul Tehnologic “Nicolae Titulescu” a serbat și el, prin diferite activități, acest moment cu o încărcătură specială pentru toți românii. În amfiteatrul liceului, elevii școlii noastre au recitat poezii și au interpretat melodii cu tematică patriotică. Preșcolarii de la GON nr 12, structura liceului, i-au încântat pe spectatori cu dansuri populare. Activitățile au continuat în spațiul generos al Laboratorului de Chimie, unde fiecare clasă a ilustrat o zonă istorică, etalând produse specifice, în cadrul standurilor rezervate. De asemenea, la sugestia ISJ Constanța, pe parcursul zilei de joi, 29 noiembrie, a fost intonat Imnul României, în toate clasele. Impresionant a fost și un flash mob, desfășurat în curtea interioară a liceului, unde toți elevii au participat la o autentică horă a unirii.

Am fost impresionați de implicarea elevilor, de modul evident în care s-a manifestat spiritul patriotic în aceste zile deosebite. Am re trăit entuziasmul românilor de acum un secol, care au participat la evenimente mărețe, marcante pentru istoria noastră cea atât de greu încercată, dar care au dovedit că iată, prin unire, totul devine posibil.

Ne rezervăm dreptul de a nu nominaliza pe nimeni, deși fiecare activitate a avut un coordonator, dar, finalmente, toți, elevi și profesori, și-au adus contribuția pentru a crea momente speciale, care să rămână în memoria afectivă a tuturor.

Mihaela Lepădatu, clasa a XII-a B

SNAC: OAMENI PENTU OAMENI

Joi, 13 decembrie, elevi ai Liceului Tehnologic “Nicolae Titulescu” Medgidia, conduși de doamna psiholog Morcan Anca, au făcut o vizită copiilor de la CȘEI Delfinul, filiala Medgidia. Scopul vizitei a fost realizarea unor decorațiuni, felicitări și altor articole specifice sărbătorilor de iarnă. Gazdele au primit cadouri simbolice și au oferit la rândul lor, celor invitați, multă iubire și afecțiune. Întâlnirea a fost rodnică și instructivă, pentru ambele părți.

Strategia Națională “Acțiunea Comunitară” – SNAC a organizat în perioada 19 – 23 noiembrie activitatea “Săptămâna fructelor și a legumelor donate”. Liceul Tehnologic “Nicolae Titulescu” Medgidia a răspuns acestei inițiative, prin colectarea de fructe și legume, precum și a altor produse neperisabile și donarea acestora către persoane aflate în dificultate.

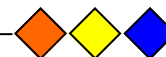
Voluntarii, elevi ai liceului, au donat produsele colectate copiilor de la CȘEI Delfinul, filiala Medgidia, precum și copiilor cu nevoi special din cadrul liceului.

De asemenea, s-a realizat o acțiune caritabilă la Centrul Social Educațional, din cadrul Catedralei Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Medgidia, a cărei activitate este

atent monitorizată de părintele protoiereu Petrică Ciobanu. Preșcolarii de la GON nr 12, structura liceului, coordonați de doamnele educatoare au întregit activitățile specifice acestei săptămâni.

Elena Feleştenu, Clasa a XII-a B

TOAMNA - CULOARE, BOGĂȚIE, ARMONIE

O zână cu rochie din frunze ruginii. Toamna - anotimp plin de culori și farmec. Un anotimp frumos, cu multe recolte și multe bucurii. Pentru iubitorii de natură, toamna este un adevărat festin. Cu toții suntem încântați să simțim mirosul frunzelor căzute din pomii fără viață. Culoarele toamnei sunt fără egal, de la galbenul pal la roșu de foc. Prin natura firii sale, toamna ne oferă din averea sa și ne face mai bogăți, ne umple cămărilor.

Activitatea închinată toamnei a fost așteptată de copii și pregătită pe măsură. Princhindeii de la GON Nr 12, structură a Liceului Tehnologic "Nicolae Titulescu" au devenit, pentru o zi, prinți și prințese, pentru a face față pretențioasei zâne, Toamna.

Festivitatea a devenit un regal al bucuriei de a trăi, prin care s-a celebrat opulența celui mai bogat anotimp. În postura de educatoare, am văzut frecvent copiii veseli și entuziaști, dar parcă niciodată ca acum, conștienți și ei de magia momentului și transfigurați de importanța rolului pe care îl joacă.

Oamenii se pregătesc pentru iarnă, făcând zarzavat, gem, zacuscă, compot, etc. Copiii au avut ocazia să descopere alături de doamnele educatoare, noi aspecte despre cea mai bogată Zână din an.

Împreună, părinți, copii, doamne educatoare savurat din plin aroma și gustul bunătăților pe care toamna ni le-a oferit. Am adunat fructele, am conservat legumele, am pregătit prăjituri de sezon și am defilat costumați în „bogățiile Toamnei” la „**TÂRGUL TOAMNEI**”, pentru a preacinsti acest minunat anotimp. Toamna este aici, la noi la grădiniță!

Mulțumim din toată inima minunaților părinți care s-au implicat trup și suflet în realizarea de produse specifice toamnei.

Mulțumim copiilor, care ne-au împrumutat și

nouă, adulților, o picătură din oceanul lor de inocență și bucurie. Mulțumim acestui minunat anotimp care ne încântă cu bogăția an de an și care ne obligă să fim și noi, la rândul nostru, mai buni și mai generoși.

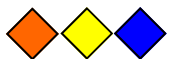
am

lui

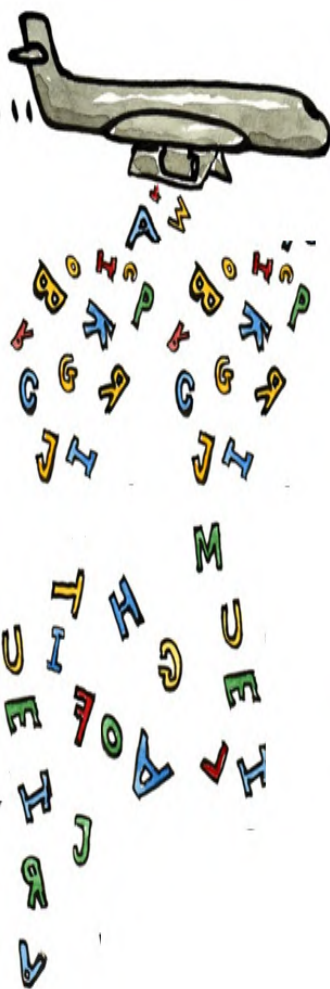
Înv. Liliana Eremia

Neologismele

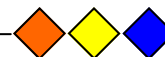
Termenul *neologism* este compus din două cuvinte grecești, *neos* – nou și *logos* – cuvânt. Așadar, neologismele sunt definite drept „cuvinte noi”, împrumuturi recente, cuvinte nou intrate în limbă.

Vă prezentăm câteva neologisme și echivalentul lor în vocabularul fundamental. Utilizarea lor vă va ajuta să elaborați un discurs elevat. Voi le puteți integra în enunțuri?

aberație	elucubrație
ager	sagace
amenințător	fulminant
artificial	factice
asupri	oprima
ascultător	obedient
autohton	aborigen
batjocoritor	injurios
bogat	opulent
bufon	histrion
cinstit	integru
ciudat	straniu
convinge	persuada
culme	apogeu
cunoscut	notoriu
nebie	insanitate
luptător	insurgent
măcel	carnagiu
milă	pietate
muri	sucomba
nebie	insanitate
neclar	echivoc
nedorit	intempestiv
neînțelegere	disensiune
nemilos	feroce
nordic	septentrional
nesănătos	insalubru
obraznic	insolent
pieritor	efemer
politicos	reverențios
potrivit	pertinent

decăzut	declasat
degajat	dezinvolt
dezgustător	îmund
evlavie	devoțiune
groaznic	abominabil
hrăpăreț	rapace
indigen	aborigen
intenționat	deliberat
ironie	sarcasm
prăda	devaliza
preventiv	profilactic
ramnificație	arborescență
răzbunător	vindictiv
respect	deferență
schiță	eboșă
smintit	detracat
sobru	auster
somnambul	noctambul
străin	alogen
îngereșc	serafic
îngrijorare	angoasă
învățat	erudit
strâmbătură	grimasă
temut	redutabil
uimire	stupoare
uimitor	prodigios
uleios	onctuos
vădit	peremptoriu
vorbăreț	locvace
zgârcit	parcimonios
uimire	stupoare

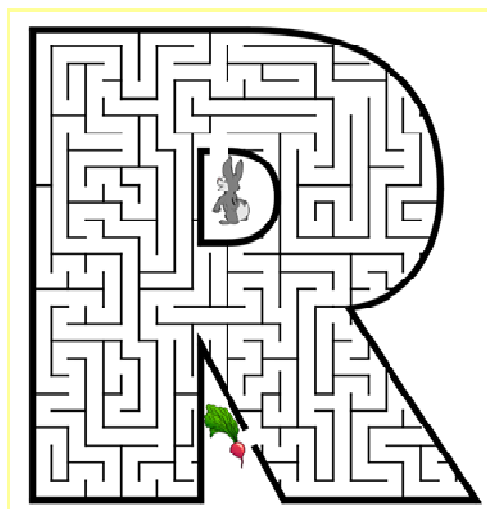
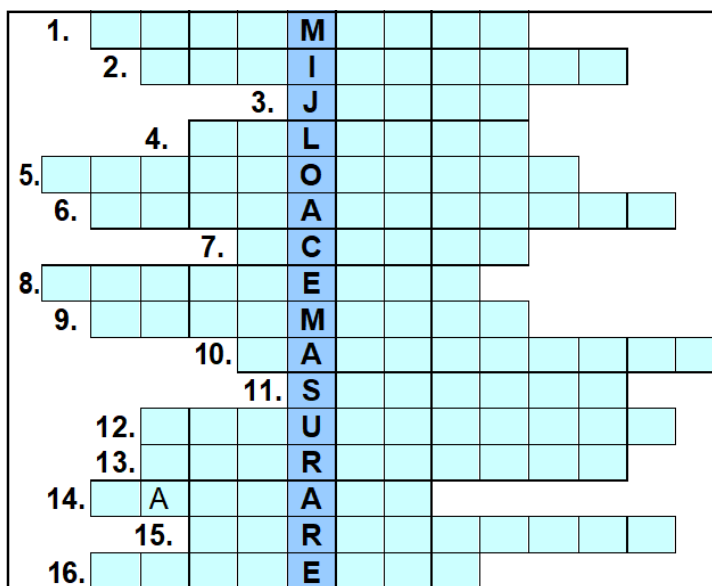

REBUS

MIJLOACE DE MĂSURARE

Rezolvați rebusul, pe orizontală:

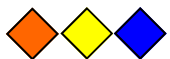
1. Mijloace de măsurare pentru tensiunea electrică.
2. Mijloace de măsurare pentru debite.
3. Unitatea de măsură pentru lucru mecanic.
4. Măsură terminală pentru verificarea alezajelor.
5. Mijloace de măsurare pentru forțe.
6. Aparare pentru determinarea abaterilor dimensiunilor efective față de dimensiunile nominale ale pieselor, abaterile de formă și abaterile de poziție ale pieselor.
7. Măsură terminală folosite atât pentru verificarea unghiurilor cât și pentru operații de trasare.
8. Mijloace de măsurare pentru turații.
9. Mijloace de măsurare pentru puterea electrică.
10. Instrumente pentru măsurarea unghiurilor în grade și fracțiuni de grad.
11. Aparare de măsurare a lungimilor cu riglă gradată și vernier.
12. Mijloace de măsurare pentru depresiuni.
13. Aparare la care deplasările unghiulare se transformă în deplasări liniare și care sunt utilizate pentru măsurarea lungimilor.
14. Mijloace de măsurare pentru mase.
15. Mijloace de măsurare pentru temperatură.
16. Mijloace de măsurare pentru rezistența electrică.

Soluția rebusului o găsiți în numărul viitor!

Proba labirintului:
Crezi că iepurașul poate ajunge la mâncare?

Andrei Constantin, clasa a XII-a A
Prof. Elvira Zaharia

... primele bărci construite de oameni și folosite ca mijloace de transport au fost monoxilele? Numele lor provine de la faptul că erau scobite dintr-un singur trunchi de copac.

... primele roți au apărut în Mesopotamia acum 5000 de ani?

... în 1903, în SUA, frații Wright au efectuat primul zbor din istoria aeronauticii cu un avion cu motor?

... în 1869 a fost încheiată în SUA, după 5 ani de la începutul lucrărilor, construcția liniei de cale ferată ce lega coasta de est de cea de vest, linie ce măsoară 5319 km?

... prima cursa de automobile din România a avut loc la 22 septembrie 1904 pe distanță București – Giurgiu și înapoi, primul clasat realizând o medie de 66 km / ora?

... în 1901, în Italia a fost scris primul regulament de circulație, conținând unele din următoarele prevederi: orice mașină va fi dotată cu 3 faruri: 2 în față și 1 în spate; cu 2 frâne de sisteme diferite și acționate independent; pentru semnalizarea acustică era obligatorie trompetă?

... în 1908 a avut loc în țara noastră primul examen de conducere pentru obținerea „brevetului de șofer”? proba de viteză s-a dat la șosea; la probele de frânare instantanee ofițerul examinator aruncă în față mașinii o pernă.

... primul tren a rulat cu 22 km / ora?

... la 19 septembrie 1895 a fost inaugurat Podul de la Cernavodă, construcție proiectată de inginerul român A. Saligny, făcând parte din linia ferată Dunărea și regiunile mlăștinoase ale Fetești – Cernavodă, ce traversează fluviului?

... în anul 1783, Pilâtre de Rozier și primul zbor cu un balon cu aer cald altitudine și au coborât după 25

... în 1926, România intră în clubul realizând la IAR Brașov aparate de

... Traian Vuia este constructorul martie 1906 s-a desprins de sol datorită exclusiv forței motorului sau, pentru prima dată s-a folosit de un tren de aterizare cu pneuri la roți?

marchizul D' Arlandes au efectuat deasupra Parisului la 1000 m minute de zbor?

țării producătoare de avioane, zbor foarte performanțe?

primului avion din lume, care la 18

... cea mai mare altitudine atinsă de un elicopter a fost de 12442 m, în 1972?

... prima rachetă a fost lansată de către R. Goddard, în 1926?

... primul satelit artificial fost lansat în anul 1957 de către ruși, și s-a numit Sputnik?

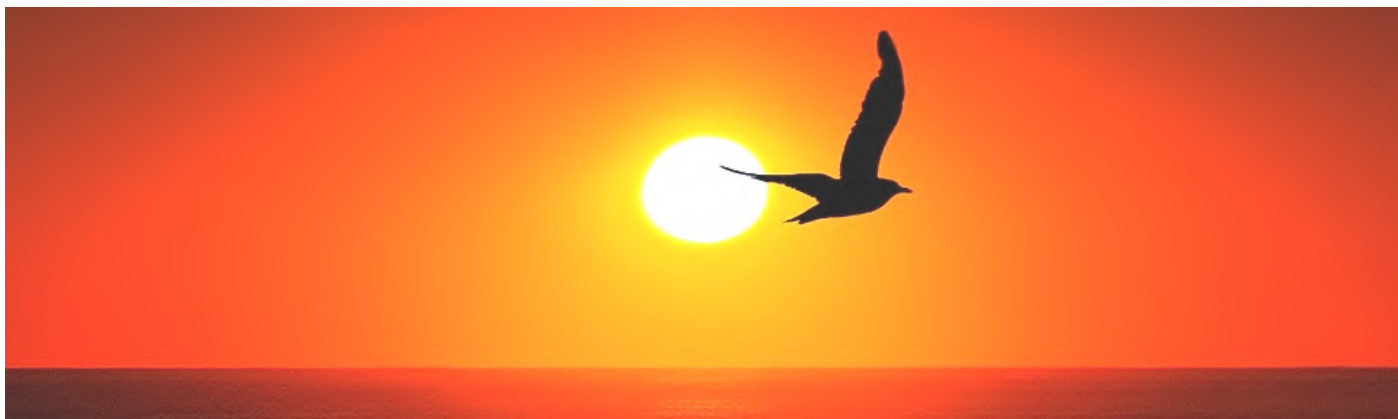
... Neil Armstrong a fost primul om care a pășit pe Luna, la 21 iulie 1969 – misiunea Apollo 11?

... D. Prunariu a fost primul astronaut român, ce a zburat cu nava Saliut 6, împreună cu rusul L. Popov la 14 – 20 mai 1981?

... la 12 aprilie 1961, I. Gagarin a făcut înconjurul Pământului în 14 ore și 48 minute cu naveta Vostok 1, fiind primul om care a zburat în spațiu?

... cățelușa Laika a fost, în 1961, primul pasager în spațiu, la bordul capsulei sovietice Sputnik 2; dar moare din cauza epuizării rezervelor de oxigen?

Andreea Chenaru, clasa a XII-a A

Colectivul de redacție

Coordonatori:

Director, Prof. Rodica Vasilescu
Prof. Mihaela Călin
Bibl. Raluca Turliu

Echipa de redacție:

Cristi Ivan, XII B: *Redactor șef*
Georgiana - Florina Enuși, XI B: *Redactor șef adjunct*
Cristiana - Alexandra Mircea, X A: *Redactor*

Au colaborat:

Prof. Zaharia Elvira
Prof. Pompiliu Golea
Prof. Vincențiu - Armand Dascălu
Prof. Nicoleta Enache
Prof. Elena Untaru
Prof. Daniela Barna
Prof. Mona Mureșan - Zamfirescu
Andreea Cătălina Bujor, IXC
Roxana Ardeleanu, XIB
Cristian Ciocan, XIIB
Mihaela Lepădatu, XII B
Andrei Constantin XIIA
Andreea Chenaru XIIA

LICEUL TEHNOLOGIC "NICOLAE TITULESCU" MEDGIDIA
Strada Dezrobirii 1, Medgidia, Constanta